

Et vidnesbyrd om hvad der skete

Fortalt af storesøster Ruth

Den 20. juni 1944 var en begivenhedsrig dag.

Jeg kørte som sædvanlig i skole i Nykøbing – en tur på 7–8 km. På vejen punkterede jeg og måtte ind til cykelsmeden, så han kunne reparere cyklen, mens jeg var i skole. I sidste time havde vi svømning ude i havnen, og da jeg ikke fik tørret mine fødder ordentligt, gik der hul på strømpen – et stort hul på hælen. Derefter gik turen igen ned til cykelsmeden for at hente cyklen og så hjem, hvor der ventede en skideballe for ikke at passe bedre på mine ting.

Dengang havde man ingen anelse om fødsler og børn i maven på mor, så der ventede en stor overraskelse derhjemme. Der var kommet en lillesøster, og jordemoderen gik inde i soveværelset og ordnede hende.

Far var helt forfjamsket. Han havde stadig ikke set barnet – det gjorde man ikke dengang. Da jeg kom ind i stuen, spurgte han jordemoderen:

“Må jeg gå ind til fruén med den lille seng?”

Det fik han lov til, og jeg fik også lov at se min lillesøster.

Paul havde altid sovet sammen med mor og far, og da han så den lille ligge hos mor, spurgte han bekymret:

“Hvor skal jeg nu ligge?”

Senere spændte far hesten for jumben, og vi kørte til Højby for at hente moster, som kom med toget for at passe mor nogle dage.

Da hun kom ind, lå den lille i sengen og var ganske kold. Der skulle derfor stilles en varm kedel med vand i sengen for at varme den, men fløjten til kedlen var væk. Nogle grimme børn havde leget med den. Nu blev der talt store ord om, at lillesøster ville dø, hvis ikke fløjten blev fundet.

Jeg ved ikke, om vi fandt fløjten – men i dag, 70 år efter, lever Eva i bedste velgående.

Et begivenhedsrigt liv med musik og sang.

Tre drenge og én pige er sat i verden og har givet hende en masse afkom.

Kære Eva – tak for alle de mange oplevelser, vi har haft sammen. Tak for den, du er – alletiders dejlige lillesøster. Fra første dag og indtil nu har jeg altid været stolt af dig og elsket dig.

Kærlig hilsen

din storesøster Ruth